

Noua generație de (non) „intelligence military”: „EU made în Ucraina”, gata dezmembrat, gata replicat...

Cezar Adonis
Mihalache

Cu o asemenea ofertă „de (pe) piață” (aproape rechiziționată!), Ucraina parcă ar merita să intre glonț în NATO... (și, sigur, la fel să și iasă...). Pentru că unde va mai găsi Occidentul, Statele Unite, întreaga lume, o astfel de ofertă cu „baze” de date de spionaj?!... Pentru că asta înseamnă de fapt oferta Kievului de a constitui o platformă unde „cei interesați” să studieze datele, analizele făcute de ucrainenii armamentului rusesc pe care au pus mâna în acest război, ba, să poată derula chiar propriile experimente, „de cercetare”, pe relicvele puse în hangarul spionajului industrial... Și da, oferta este ispititoare! Scurtcircuitează zeci de ani muncă persuasivă de investigare, de spionaj industrial militar pentru toate acele state care vor să afle „secretele dușmanului”... Sigur, era previzibil un asemenea status de studiu tehnic al resturilor militare... Iar cei ce au răs la început de felul în care rușii trimiteau pe front toate vechiturile, despre care oricum, cei ce voiau să știe, aveau deja habar după decenii de spionaj militar continuu după al doilea Război Mondial, au acum un răspuns... Și se prea poate ca mașinăria de propagandă (de căutare de fonduri) a Kievului să meargă, nici nu ar fi întâia oară, la plezneală... O cacealma de ofertă în care, cei ce vor întinde mâna cu „daruri” pentru a primi, la rândul lor, dania de informație tehnologică, să facă o plată în van, pe care o vor înghiți ca atare... Iar ceea ce ofertează acum Kievul, material tehnic pentru studiul deschis (chiar de la distanță!) să fie doar fier vechi: tablă și șrapnel...

Totuși, „oferta” Kievului ridică și un mare semn de întrebare... Uriaș chiar... Și ar trebui să pună Europa, cea atât de darnică mereu cu armamentul statelor membre, în alertă... Căci, da!, poate ceea ce au strâns ca informație tehnologică

ucrainienii din analiza resturilor și mașinăriilor de război rusești capturate „in integrum”, deși în oferta lor sunt prezentate doar relicvele „in situ”, nicidecum un eventual arsenal capturat aproape funcțional, are o valoare de piață... Și nu doar pe cea a spionajului militar industrial... Inclusiv pentru bazele de date ale NATO... Dar, cu mult peste această captură (mai mult „din război”, și nu „de război”, luată, rechiziționată a priori în status funcțional, numai bun de analiză), Ucraina are în mână asul informațiilor legate de tot ce a avut mai bun Occidentul, dimpreună cu „unchiul Sam”, în materie militară... Pentru că, nu este greu de intuit de ce a existat întotdeauna o întârziere între livrarea armamentului de către statele occidentale și utilizarea acestora pe front... În fond, dezmembrarea, analizarea (din care se va obține întotdeauna cu mult mai multă informație folositoare decât din utilizarea distructivă în război) și remontarea componentelor militare are ca scop final predictibil, nu atât expedierea rapidă pe front, ci replicarea în propriile fabrici... Iar toate acestea ar putea fi posibile pentru că Europa nu a avut nici un reflex (sau i-a fost retezat!) în a-și securiza propriul arsenal pentru a nu ajunge să fie cercetat, analizat, replicat... Pentru că, dincolo de a fi în mâinile soldatului, întotdeauna o armă va fi mai valoroasă în mâinile „șoarecilor” de laborator... Și atunci, firesc, apar la fel de suspecte, ca scop principal, și deplasările „experților” militari ucrainieni în zona statelor arabe, și nu numai, pentru a le oferi, aparent, expertiză în utilizarea dronelor... Pentru că vor vinde oricui va oferi ceva... Nu neapărat, „mai mult”... Ba, după ce războiul cu Rusia va intra în staza unui armistițiu, se vor putea găsi cumpărători de informații NATO, și chiar armament occidental replicat, și în noua Rusie, de după epoca Putin...

De aceea, da!, Europa are o problemă... Au avut-o și americanii, dar s-

au oprit la timp în a pune Kievului pe tavă tot ce au mai de preț... Și se retrag la timp și din bazele unei Europe care, azvârlindu-și statele membre în război, va procura, tot pentru Kiev, ceva, iată, și mai de preț decât „carnea de tun”... Arsenalul bun de studiat și, evident, replicat... Și poate nu ar trebui să ne mai mire nici acțiunea Marii Britanii care se manifestă tot mai fățiș pentru o reintegrare, deh, post post(um)Brexit, în UE, deși, aproape și-a plătit factura „de divorț”, privind obligațiile achitării de taxe și alte obligații financiare după ieșirea din UE... Ba, e atât de dornică de a șterge brexitul din cronologia (din vremuri de pace, dar, mai ales, de război) a CE/UE că a pus pe masă și o „taxă” de reziliență pe repede înainte, prin oferirea de arsenal către Kiev (pe care acesta oricum îl are în stocul informativ din donațiile militare anterioare ale Londrei, așa că, de ce să nu facă din el și un bilet de reintrare EUVIP?!), evident, cu anumite condiții pentru un Bruxelles care ar trebui să analizeze, nu dacă este posibilă reînnoirea în cadrul UE, pentru că oricum tratatul nu are limite în acest sens, ci doar dacă se va considera de drept membru sau, pe modelul cotizației la „pensie”, plătită retroactiv (cât a lipsit de la țambalul UE), prin arsenalul livrat acum Ucrainei va presta (cu drepturile și, mai ales, prestația de a fi, de a se impune, restaurate la poziția de dinainte de Brexit) sub apanajul de (re)nume al vechiului membru care doar a fost un plic plecat...

Europa lor; întotdeauna, doar a lor...

Gheorghe
Pipera

Premierul socialist spaniol Pedro Sanchez este unul dintre cei șase inși care au decis, în cerc închis, cu două zile înainte de „votul” din Parlamentul European de acum doi ani, să o unghie pe Ursula von der Leyen drept președinte al Comisiei Europene pentru al doilea mandat. Este, deci, unul care ne-a procopsit cu Ursula, liderul „nostru” sovietic. Este, de asemenea, cel care ne-a procopsit cu 550 de mii de imigranți ilegali cărora le-a dat drept temporar de ședere în Spania, deci liberă trecere peste tot în spațiul Schengen. Este idolul stângii care se pune în genunchi pe stadioane pentru a cere iertare pentru încălcarea drepturilor și libertăților afro-americanilor în... SUA. El și apripii săi euro-parlamentari spanioli sunt principalii furnizori de lecții de morală pe tema „green deal”, a vaccinurilor, a discursului urii, a luptei cu dezinformarea și, în general, a cenzurii „în scop democratic”. Sanchez e primul șef de stat membru UE care și-a tras inteligență artificială pentru a-și monitoriza populația în timp real (se numește HODIO). De la el ni se trage ideea unei inteligențe artificiale fabricate pentru securitate, pe 300 de milioane de euro din SAFE, de două firme de casă ale securității, Digi România și Logic Computer. Și mai interesant, Sanchez este învățător de morală chiar și după ce a refuzat să pună bazele din Spania la dispoziția armatei SUA pentru necesitățile războiului din Iran, Sanchez a devenit idolul pacifiștilor care de opun războiului din Gaza și Iran dar susțin cu vehemență ● continuarea „până la victoria finală” a războiului din Ucraina.

În tot acest timp, o sumedenie de oameni din jurul lui Sanchez au mari probleme penale: – soția și fratele său sunt inculpați în dosare de corupție; – ex-ministri, care îi sunt acum consilieri personali, sunt inculpați în dosare penale pentru contrabandă cu petrol

venezuelean, pe care îl strecoară Chinei, ocolind sancțiunile impuse de SUA lui Maduro și Chinei; – membri ai partidului său socialist sunt acuzați de finanțare ilegală a partidului socialist spaniol, cu bani spălați din Venezuela; – alți apropiați sunt acuzați că, în 2023, au dat ajutor de stat de 53 de milioane de euro unei firme din Venezuela pentru acoperirea „pagubelor” cauzate de pandemia de covid, banii fiind deturnați de la firmele spaniole care chiar suferiseră pierderi; – alți asociați și aliați sunt acuzați penal de trucarea unor licitații în pandemie (măști, ventilatoare, izolete, teste, medicamente – cam ca la noi); – cel mai grav, ex-premierul spaniol, Zapatero, este acuzat de trafic de influență pentru China, în special în proiectul reconstrucției Drumului Mătăsii (sub numele Belt & Road Initiative).

De neuitat: Sanchez a deturnat zece miliarde de euro din MRR (adică, programul de redresare și reziliență, cunoscut la noi drept PNRR). Am mai scris despre asta aici, dar trebuie știut că e anchetă la nivel UE și s-ar putea să se lase cu mari sancțiuni contra Spaniei. De ce ne interesează totuși ce se întâmplă cu familia, prietenii, consilierii și aliații lui Sanchez? Păi, pentru că Sanchez este unul dintre principalii autori ai „cordonului sanitar”, care ține închisă vocea a sute de milioane de europeni care votează cu partidele anti-sistem, partide care nu sunt lăsate să participe la informare și decizie. Așa-zisul scut democratic european este, de fapt, un sălaș sigur pentru ei, ca să fure mult și nestingherit. Cu astfel de inși în fruntea bucatelor, UE și popoarele UE au toate „șansele” să faliamenteze și să se destrame.

România lor împotriva României noastre...

Zoe
Dantes

Există momente în viața unei națiuni când problema nu mai este cine guvernează. Problema devine dacă mai există cineva care guvernează cu adevărat pentru poporul pe care pretinde că îl reprezintă. România pare să fi ajuns exact în acel punct. Privind spectacolul ultimelor luni, ai impresia că țara nu este condusă de oameni de stat. Are administratori ai propriei supraviețuirii politice. Nimeni nu vorbește despre construcție. Nimeni nu

Unde sunt oamenii care au construit ceva prin competență și performanță profesională, nu prin apartenență de partid și relații politice? Românii nu văd tehnocrați. Românii văd politicieni reambalați. Văd activiști promovați în funcții. Văd oameni care au trăit aproape exclusiv în interiorul structurilor de partid și care ne sunt prezentați peste noapte drept specialiști neutri. Până și cuvintele au început să fie golite de sens. La fel cum a fost golită de sens și răspunderea politică. Nimeni nu răspunde pentru nimic. Nici pentru stagnare. Nici pentru eșecuri. Nici

Aceasta este ruptura care crește sub ochii noștri. O ruptură între o clasă politică tot mai preocupată de sine și o societate tot mai abandonată. În acest peisaj, instituția prezidențială nu există. Nu oferă direcția și asumarea pe care mulți cetățeni le așteaptă. Noi știm de ce. Nu mai este cazul să intru în amănunte. Într-o perioadă de neliniște socială, economică și politică, România are nevoie de leadership vizibil, de poziții clare și de capacitatea de a uni o societate fragmentată. Prea des însă, concluzia lăsată este aceea a unei conduceri până la absență, într-un moment

ilor lor și de supraviețuirea economică a familiilor, anumite grupuri politice par să considere că marile urgențe ale României sunt confruntările permanente cu instituțiile care încă se bucură de încrederea unei părți importante a societății.

De ani de zile, discursul unor reprezentanți ai USR și ai mediilor ideologice apropiate acestui partid este perceput de mulți români ca o ofensivă constantă împotriva Bisericii Ortodoxe Române. Nu vorbim despre critica legitimă, care într-o societate liberă este firească și necesară. Vorbim despre o ostilitate care pare să depășească

Nici măcar lipsa de viziune. Problema devine lipsa de asumare. Vedem lideri politici care vorbesc mult, dar decid puțin. Care comentează tot, dar răspund rar. Care se poziționează permanent în afara responsabilității directe, chiar și atunci când dețin puterea.

Guvernarea devine o succesiune de reacții, nu de decizii. O administrare a crizelor, nu o prevenire a lor. Iar cetățeanul rămâne singurul actor care plătește consecințele. România nu mai este în faza în care poate fi liniștită prin discursuri. România este în faza în care oamenii observă,

vorbește despre viziune. Nimeni nu vorbește despre România peste zece sau douăzeci de ani. Toată energia clasei politice este consumată de negocieri, calcule, împărțirea funcțiilor și conservarea privilegiilor. Țara poate să aștepte. Cetățeanul poate să aștepte. Numai interesele lor nu pot aștepta. Și poate că aici se află adevărata tragedie a României de astăzi: nu lipsa resurselor, nu lipsa oportunităților, nu lipsa inteligenței colective. Doar mediocritatea ridicată la rang de sistem. De ani de zile, aceeași clasă politică produce aceleași rezultate și promite aceleași miracole. Aceiași oameni care au participat la toate marile decizii ale ultimelor decenii apar în fața românilor cu aerul unor salvatori proaspăt coborâți din afara sistemului. Este o insultă la adresa inteligenței publice. Ni se vorbește astăzi despre noi formule de guvernare și despre viitori miniștri prezentați drept tehnocrați.

Dar unde sunt tehnocrații? Unde sunt profesioniștii independenți?

pentru promisiunile abandonate. Mai ales PSD. Pentru că, indiferent câte justificări s-ar căuta, PSD rămâne principalul beneficiar al puterii politice din România ultimelor decenii. Nu poți controla majoritatea, guverne, ministere și administrații locale ani la rând și să pretinzi că altcineva este responsabil pentru starea țării.

După atâta timp, nu mai există moșteniri grele. Există doar bilanțuri grele. Iar bilanțul este unul pe care milioane de români îl simt în fiecare zi în buzunarul lor. Pentru că în tot acest joc al puterii lipsește exact omul în numele căruia spun că guvernează. Cetățeanul român. Omul care muncește. Omul care plătește taxe. Omul care suportă inflația. Omul care vede cum traiul devine mai greu de la lună la lună. În timp ce partidele discută despre funcții, românii discută despre facturi. În timp ce politicienii negociază ministere, românii negociază cu propria supraviețuire. În timp ce liderii politici își împart influența, cetățenii își împart ultimele resurse.

care cere mai mult decât administrarea tăcerii. Știm totuși de ce și pentru care motiv. Când ești numit în cea mai înaltă funcție în stat, decizia nu îți aparține.

Și mai există un aspect asupra căruia clasa politică refuză să reflecteze. Alegerile. Românii au fost chemați la urne. Au votat. Au ales. Și totuși, ceea ce a urmat a alimentat sentimentul că voința exprimată de cetățeni este importantă doar până în clipa în care încep negocierile pentru putere. Din acest motiv, tot mai mulți oameni au impresia că între votul lor și deciziile care se iau în numele lor există o prăpastie care se adâncește cu fiecare ciclu electoral. Aceasta este adevărata criză democratică. Nu lipsa votului. Îndepărtarea puterii de voința celor care votează este evidentă. În paralel, o parte a clasei politice continuă să ducă războaie ideologice pe care cetățenii nu le-au cerut niciodată. Într-o țară în care oamenii sunt preocupați de costul vieții, de siguranța locurilor de muncă, de viitorul copi-

dezbateră și să intre în zona disprețului cultural și identitar. Există o diferență fundamentală între a cere transparență și reformă și a trata cu superioritate una dintre instituțiile care, indiferent de opiniile fiecăruia, reprezintă pentru milioane de români un reper spiritual, cultural și identitar. În loc să înțeleagă această realitate, o parte a clasei politice pare hotărâtă să transforme Biserica într-un adversar permanent. Este o eroare politică majoră. Nu pentru că Biserica ar fi mai presus de critică. Pentru că un politician care declară război propriilor repere naționale și culturale ajunge, în cele din urmă, să declare război unei părți semnificative din propriul popor. Iar aceasta nu este modernizare. Nu este reformă. Nu este progres. Este doar încă o dovadă a rupturii dintre o elită politică tot mai izolată și o societate pe care pretinde că o reprezintă, dar pe care pare să o înțeleagă din ce în ce mai puțin. În tot acest context, problema nu mai este doar lipsa de competență.

compară și trag concluzii. Iar concluzia care se conturează tot mai des este simplă și periculoasă pentru orice sistem politic: distanța dintre societate și cei care o conduc nu mai este doar mare. Devine structurală. Într-o astfel de realitate, tăcerea nu înseamnă acceptare. Înseamnă acumulare. Iar acumularea nemulțumirii sociale este, în istorie, întotdeauna mai stabilă decât pare și mult mai imprevizibilă decât cred cei care o ignoră. Pentru că, la final, nicio societate nu rămâne pasivă la nesfârșit atunci când simte că este ignorată. Iar niciun sistem politic nu rezistă la infinit atunci când uită pentru cine există.

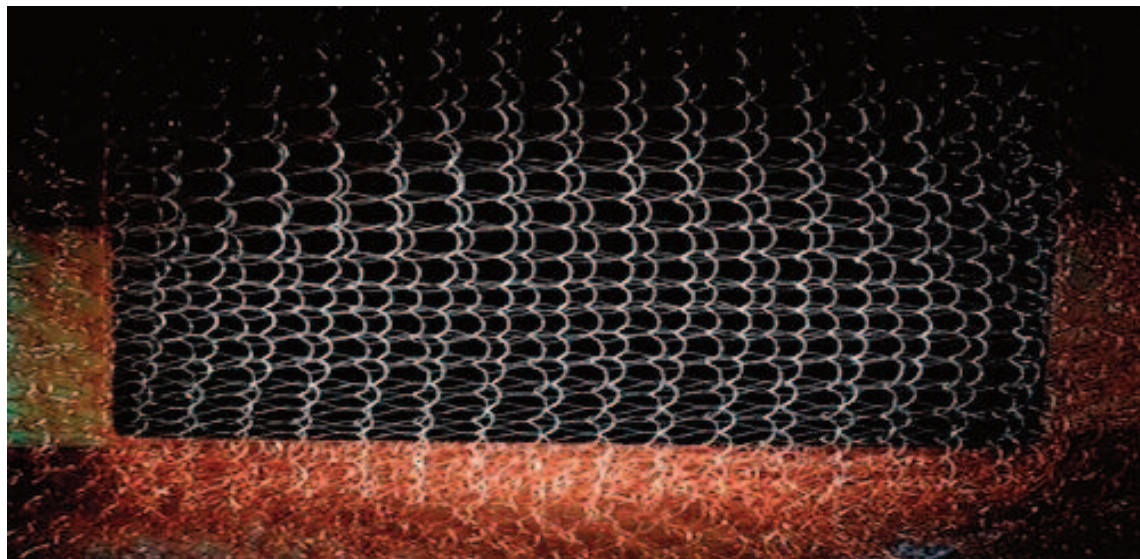
Alep și contabilitatea falsă a lumii...

Christian W.
Schenk

Există adevăruri care nu vin din cărți. Vin din praf. Din oboșală. Din burta unui avion cargo, unde medicamentele și aparatele medicale stăteau în lăzi ca niște dovezi întârziate că omenirea nu s-a stricat chiar de tot. Mie mi s-a limpezit atunci, în Turcia. Brutal. Am aterizat cu avionul. Lăzi. Liste. Aparate. Medicamente. Răspundere. Apoi convoi de camioane. Graniță. Siria. Alep. În germană se scrie Aleppo, cu doi p. În română, Alep. Ca și cum ortografia ar mai putea pune ordine acolo unde lumea însăși era scrisă strâmb. Eram conducătorul acestui convoi de medicamente și aparatură medicală. Nu erou. Cuvântul acesta îl las celor care devin curajoși mai ales după ce pericolul a trecut și microfonul a fost instalat. Eu eram medic. Știam ce se afla în lăzi. Știam și ce lipsea. Iar ceea ce lipsea vorbea mai tare decât tot ce aduseserăm. Un antibiotic este la noi o rețetă. Acolo era speranță. Un set de perfuzie este la noi material consumabil. Acolo era timp câștigat. O compresă sterilă este la noi stoc. Acolo era civilizație. În asemenea clipe înveți cât de subțire este pătura umanității. Tragi puțin de ea și dedesubt apare omul vechi: rănit, flămând, dependent de o mână care nu ține discursuri, ci ajută. Atunci am înțeles asistența medicală nu ca sistem. Nu ca formular. Nu ca limbaj ministerial, pieptănat frumos pentru conferințe. Am înțeles-o ca trup. Ca febră. Ca rană deschisă. Ca buze uscate. Ca privire de mamă. Ca mână bătrână care nu mai cere, fiindcă a cerut prea mult și degeaba. Tratezi sau privești. Ajuți sau administrezi. Lungești viața sau procesezi moartea. Atât de simplă devine lumea când îi iei vorbele mari din gură. Mai târziu au venit rapoartele. Organizația Mondială a Sănătății. Banca Mondială. UNICEF. FAO. Institute internaționale cu tabele curate și catastrofe politicos aranjate în coloane. Cifrele erau mari. Prea mari pentru mintea omului. Dar eu le văzusem deja fețele. În Alep, statistica sângera. Mirosea a praf. Avea febră. Nu aștepta conferință. Aștepta apă, pansament,

medicament, pâine, curent, o mână. Statistica este politicoasă. Nu țipă. Nu îți pune în brațe un copil bolnav. De aceea se uită atât de ușor. Și apoi vezi cealaltă socoteală. Socoteala nerușinată. Pentru arme, lumea găsește mereu bani. Pentru rachete. Tancuri. Drone. Muniție. Oțel cu binecuvântare politică. Moarte cu rubrică bugetară. Distrugere cu contract de livrare. Moartea are o administrație excelentă. Are ministere, fabrici, cercetare, contracte și justificări solemne. Viața primește o cerere de aprobare.

Se spune: securi-

tatea costă. Da. Dar unde începe securitatea? La tanc? La rachetă? La următorul program strategic care miroase a amenințare încă din titlu? Sau începe acolo unde un copil nu moare de foame, unde un sat are apă, unde un spital are lumină, unde un medic nu stă cu mâinile goale în fața unei răni deschise? Războaiele nu încep cu primul glonț. Primul glonț este doar anunțul oficial al unei lungi insolvențe morale. Războaiele cresc înainte. În sărăcie. În umilință. În corupție. În foame. În fanatism. În propagandă. În capetele tinerilor cărora nu li se dă viitor, dar li se pune ură în mână.

Cine vrea să prevină războaie nu trebuie să apară abia când orașul arde. Atunci nu mai este făcător de pace. Este pompier cu conștiință întârziată. Trebuie să fii acolo mai devreme. La apă. La pâine. La școală. La dispensar. La profesor. La moașă. La medic. La țăranul care nu-și mai poate lucra pământul. La mama care nu primește medicamentul. La copilul care învață, prea devreme, că viața lui valorează mai puțin decât un cartuș. Dar lumea iubește întârzierea. Acolo se pot ține discursuri. Acolo apar camerele. Acolo se fac conferințe. Acolo se

folosesc cuvinte mari: reconstrucție, stabilizare, situație umanitară. Omul are un talent rar: își împodobește eșecul cu vocabular frumos. O mică cosmetică lingvistică pe burta deschisă. Banii singuri nu salvează lumea. Știu asta. Sunt destul de medic ca să nu cred în minuni și destul de scriitor ca să disprețuiesc speranțele false. Banii pot fi furati. Ajutorul poate dispărea pe drum. Medicamentele pot ajunge pe piața neagră. Fântânile pot fi controlate de miliții. Și asta este adevăr. Omul nu devine înger doar pentru că suferă. Iar politica

pară un semn al civilizației. Dar acolo așa era.

O lume în care un convoi medical pare deja un triumf al umanității a ratat, înainte de toate, lucrurile esențiale. Nu sunt împotriva științei. Nu sunt împotriva cercetării. Nu sunt împotriva privirii spre cer. Omul are voie să se uite la stele. Dar nu are voie să calce peste bolnavul întins la picioarele lui. O civilizație care vede galaxii îndepărtate și lasă omul fără apă nu are măreție. Are doar distanță.

Nu trebuie să închidem cerul ca să luăm pământul în serios. Dar trebuie, în sfârșit, să înțelegem

ajute disprețuiesc puținul. Cine a văzut o dată cât de banală poate fi moartea nu mai crede în marile scuze. Un om nu moare întotdeauna de cancer, de război sau de destin. Uneori moare de lipsă de apă. De o infecție. De lipsa frigiderului pentru medicamente. De lipsa transportului. De lipsa banilor. De lipsa rușinii celorlalți. Asta este insuportabil. Nu faptul că lumea nu poate totul. Ci faptul că ar putea multe și nu le face. Lumea nu este săracă. Este prost crescută. Dă credit morții și pomană vieții. Pentru arme are contracte. Pentru foame are programe. Pentru rachete are termene. Pentru bolnavi are liste de așteptare. Pentru distrugere are lanțuri de livrare. Pentru vindecare are rugăminți. Aceasta este contabilitatea ei falsă. De la Alep începe să mă gândesc altfel la bani. Nu mărunț. Moral. Fiecare sumă are un chip. Fiecare decizie are un trup care, undeva, îi poartă urmările. Fiecare rachetă are un echivalent. Fiecare tanc are o umbră. Fiecare vanitate inutilă a statelor poartă în ea vechea întrebare: cine ar fi putut trăi cu banii aceia?

că fiecare proiect de prestigiu, fiecare fantezie monstruoasă de înarmare, fiecare grandomanie politică aruncă o umbră. Iar în umbra aceea stă mereu cineva. Un copil. O mamă. Un rănit. Un bătrân. Un medic fără material. Un sat fără fântână. Un spital fără curent. Progresul este sărbătorit cu lumină, discursuri de gală și broșuri lucioase. Dar progresul nu începe acolo unde omul vede mai departe. Începe acolo unde ajută mai aproape. Ca medic spun: o rană nu se vindecă prin declarații. Ca scriitor spun: o minciună nu devine adevăr fiindcă este formulată internațional. Lumea vorbește mult despre responsabilitate. Cuvântul acesta a obosit. A fost folosit prea des de oameni care nu l-au purtat niciodată. Responsabilitatea nu se ține în gură. Se cară în lăzi. Peste granițe. Prin praf. Către oameni care nu mai au timp să aștepte maturizarea morală a omenirii. Nu am salvat lumea la Alep. Niciun convoi nu salvează lumea. Asta ar fi o minciună bună pentru discursuri festive. Dar am văzut ce poate însemna puținul. Pentru un medic. Pentru o secție. Pentru o mamă. Pentru un copil. Pentru o rană. Puținul nu este nimic. Numai oamenii care nu au fost nevoiți să

O civilizație nu începe în cosmos. Începe la patul bolnavului. La fântână. La pâine. La pansament. La lumina din sala de operație. La vaccin. La apa curată. La omul care nu ar trebui să moară. Restul vine mai târziu. Alep nu mi-a explicat asta. Mi-a arătat-o. Iar ceea ce ai văzut nu mai uiți cum trebuie. Poți trăi mai departe. Scrie. Lucra. Râde chiar. Dar undeva rămâne granița aceea. Praful acela. Lada aceea. Mâna aceea. Privirea aceea. Și de fiecare dată când lumea își numără iar sumele mari pentru următorul război, aud în mine același zgomot: o ușă de camion. O ladă. Un trup. O rană. Uneori nu trebuie mai mult adevăr. Ci doar mai puțină minciună.

O viață de „puzzle” (de țară) impozitată persoană cu persoană...

Cezar Adonis
Mihalache

Ni se anunță apocaliptic următoarea criză „fără de ieșire” pentru noi... Prin care se va constata, mereu de către alții, inevitabilul faliment al fermierilor și țăranilor... Din cauza imposibilității acestora de a-și mai achita datoriile la bancă și impozitele... Și când ulii recuperatori vor sta la pândă pentru a le lua tot... Lor, dar și nouă... Lor – munca, truda... Nouă – siguranța alimentară a zilei de mâine... De acum, deja mai mult o subzistență, pentru că asta înseamnă agricultura într-o țară în care guvernăntilor nu le-a păsat de irigații, de subvenții, de sprijin, de neînstrăinarea pământului roditor-hrănitor către străini, de asigurarea piețelor de desfacere, prioritar, pentru țăranii și fermierii noștri... Iar clasa politică știe că vine încă o urgie... Pentru că a fost parte-parte măsurilor și acțiunilor ce ne-au adus aici... Dar, din nou, se face mătrăgună prin ceea ce știe să facă ea mai bine... Să se folosească de greutățile, durerile, neputințele, neajunsurile și, curând, disperarea fermierilor și țăranilor, pentru a mai bifa niște capital electoral populist în fața celorlalte categorii sociale... Pentru că țara merge

la vot, și fără țărani, și fără fermieri... Pe vorbe, aceleași vorbe electoral-populiste prin care ne-am înjosit, supus, sărăcit... În care „s-a făcut”, „s-a dres”, dar nu a fost (nu-i așa?) să fie... Și este mizerabil felul în care cel mai mare partid al țării, parte covârșitoare a dramei în care au ajuns astăzi țăranii, se lăfăie acum cu soluții „de ajutorare”, „de reparare”... Promisiuni, bezele, floricele, dar nici măcar de porumb, pentru o țară asistând tot pasivă, tot indiferentă, tot indolentă la etalarea acestor minciuni politice... Ale unui politic ce a găsit soluția: mai facem niște legi... Sau măcar proiecte, că multe vorbe au fost ele etalate drept inițiative legislative, fiind fluturate prin comisiile parlamentare, prin spatele perdelelor de înțelegeri și blaturi, și, mai mereu, ca tot ce îi trebuia țării, au rămas nevotate... Uitate, îngropate, într-un sertar de acar Păun ori „căzute” la vot, prin „indisciplina” unora sau din cauza aceluși veșnic analfabetism politic al unora care nu au înțeles despre ce era vorba în textele pe care le votau... Și pe care, probabil, nu le citeau nici măcar „în dungă”, înlocuind lectura cu rezumatul indicațiile de grup politic...

Da! Deloc surpriză, PSD vine iarăși cu promisiunea unor legi de sprijin a fer-

mierilor și țăranilor! Acum, chipurile, să aibă parte de o „bunăvoință” (obligatorie prin lege!) dinspre camarila bancară... Care să-i amâne cu plățile, cu ratele, cu dobânzile (mai mult și mai real nedatorate decât datorate)... Să-i amâne, nu să revizuiască, pe seama calamităților naturale care afectează agricultura, și care reprezintă tocmai acea Forță Majoră prin care băncile ar trebui să limiteze setea de dobânzi pe spatele țăranilor, cu banii din asigurările pe care, oricum, tot ele îi încasează când necăjitul veșniciei de trudă agricolă, aflat mereu și mereu într-o cursă a „moromeților” fugăriți, hăituiți de alți și alți percepatori, a ajuns la ananghie... Pentru că, deja, s-au închis prea multe ferme agricole... Și societăți piscicole... Iar falimentele pândesc în masă... Din cauza capriciilor vremii, din cauza calamităților naturale, dar și a acelora politice... Care nu au găsit niciodată de drept să dea întâietate dreptului la existență a țăranului nostru... Că nu de la el, nu de la fermierii trudind pe ogoare, li se întorc „paraîndăraturile”... Ci de la toate acele multinaționale infestând țara cu „mâncare” (nu hrană!), nici măcar second-hand, toxică, plină de chimicale, de E-uri, de otravă europeanizată pentru decimarea unui popor... De

care nu mai are nevoie Europa... Căci, ea numai de pământurile noastre are trebuință... Și atunci, să nu ne mire dacă tot de acolo va veni și „soluția” pentru problemele prin care trec țăranii și fermierii: procedura de faliment. Pentru că doar asta li se va mai oferi... Un „faliment personal”, în fapt, al întregii țării, prin ruinarea fiecăruia dintre țăranii și fermieri aflați în necaz, dar și a fiecăruia dintre noi... Curând... Prin impozite tot mai greu de plătit, prin amenzi la orice pas, prin amenințări, impuneri pentru orice „petic” de, deja, nu doar asfalt de parcat o roată, ci de viață a fiecăruia dintre noi... A unei vieți-„puzzle” de țară impozitată persoană cu persoană...

Fermierii sunt dară în pragul disperării... Țăranii nu mai nici măcar putere să vorbească despre ziua de mâine... Când pare că nici mila bunului-Bunuț nu o să-i mai scoată din deznădejdea lor... Căci, și Bunuțul parcă a fost impozitat, falimentat, prigonit, alungat de către cei ce ne conduc din slujba lor aservită aceluia ce vor să fie ei aici stăpâni... Iar analfabetismul politic s-a împletit cu indiferența parlamentarilor și rea-voința guvernăntilor... Pentru fermierii și țăranii noștri se propun măsuri de clasa a doua de sub roata tenului:

amânarea plății datoriilor cu un an... Asta a găsit că e cel mai potrivit prim partidul prim(ex)tovarășilor... Când soluția este de fapt atât de simplă... Dar nu este folosită în artificiile populiste prin care clasa politică vrea să-și ștanțeze imaginea de salvator... Pentru că nu ajută să te „rogi” de bănci, chiar și printr-un proiect de lege (!), să devină și ele mai înțelegătoare și să accepte amânări ale plăților de la fermieri și țărani... Trebuia impusă o bancă agricolă de stat... Și o lege prin care orice activ (pământ agricol, teren, fermă) scos la vânzare de o bancă pentru a-și recupera banii de la „rău-platnici” să fie răscumpărat, cu drept de preemțiune, de această bancă agricolă de stat... Și care, apoi, putea ajuta la salvagardarea fermierilor prin amânări, rescontări, reevaluări, amânări... Altminteri, așa cum ne-am pierdut resursele una câte una, ne vom pierde și pământurile țării... Și pe cele agricole, și pe cele forestiere, dar și apele... Până la împlinirea anatemei puse astăzi țării de structuri organizate de crime de națiuni, ca faliment inevitabil...

Pentru prima dată, serios despre o înmormântare: Congresul care a îngropat un partid.

Zoe
Dantes

Nu toate partidele mor în ziua în care pierd alegerile. Unele mor în liniște. Altele mor în scandal. Iar unele mor în aplauze. Mor în ovații, în discursuri triumfaliste și în săli pline de oameni convinși că asistă la începutul unei noi epoci, când, de fapt, sunt martorii sfârșitului celei vechi. La vremuri noi, hoți noi. Sau vechi. Sau aceeași hoți. Care se ocupă nu numai de îngroparea României din 2020 până azi. Acum s-au ocupat direct de slujba de înmormântare a PNL. Jana nu moare, Jana se transformă: în usr mai mare. Congresul PNL de ieri nu va rămâne în istorie printr-o mare confruntare de idei. Nu va rămâne printr-o competiție memorabilă sau prin victoria unei viziuni asupra alteia. Va rămâne printr-un detaliu simplu și imposibil de ignorat: Nu a existat alegere. Pentru că acolo unde există un singur candidat, nu există alegere. Există validare. Există confirmare. Există renumire. Există mizerie pe față și pe spate. Există o mizerie morală absolută în direct și senzațional. Dar nu există alegere. Democrația nu înseamnă simpla prezență a unui buletin de vot. Democrația înseamnă existența unei opțiuni. Înseamnă posibilitatea de a

compara, de a alege, de a decide între proiecte diferite. Când alternativa dispăre, votul rămâne doar un ritual menit să confirme ceea ce era deja stabilit.

Și poate că nimic nu descrie mai bine starea actuală a Partidului Național Liberal decât această imagine: un partid istoric care a ajuns să confunde unanimitatea cu forța și lipsa competiției cu unitatea. Dar problema nu este doar lipsa competiției. Problema este ceea ce a precedat-o. În locul unei dezbateri despre viitorul partidului, românii au asistat la săptămâni de tensiuni interne, acuzații, reglări de conturi, cereri de demisie și avertismente adresate celor care nu se aliniază noii direcții. Mesajul pare simplu: Cine nu este cu noi, pleacă. Cine nu aplaudă, deranjează. Cine pune întrebări, devine problemă. Cine nu este cu noi, este executat! Politic! Poate că aceasta este o formulă eficientă de conducere. La partidele stat din tiranii. Dar nu este liberalism. Pentru că liberalismul nu s-a născut din obediență. Nu s-a născut din uniformitate. Nu s-a născut din tăcere. Liberalismul s-a născut din libertatea de a gândi diferit și din dreptul de a-l contrazice chiar și pe cel aflat în vârful ierarhiei. Marile partide nu sunt construite din oameni care gândesc la fel. Sunt construite din oameni care au cu-

rajul să gândească diferit și să rămână împreună. Când diferențele dispar, nu înseamnă că s-a găsit adevărul. Înseamnă că s-a terminat dezbaterea. Și că partidul își dă duhul.

Poate că cel mai dur lucru legat de acest congres este faptul că cele mai severe critici nu au venit din partea adversarilor politici. Au venit din interiorul familiei liberale. Din partea celor care au construit partidul, l-au condus, l-au apărut și l-au reprezentat în momente mult mai dificile decât cele de astăzi. Iar atunci când oameni care și-au dedicat ani din viață acestui partid spun că nu îl mai recunosc, problema nu mai poate fi redusă la un simplu conflict de orgolii. Devine o problemă de identitate. Pentru că un partid poate pierde alegeri și poate supraviețui. Poate pierde lideri și poate supraviețui. Poate pierde guvernarea și poate supraviețui. Dar nu poate supraviețui la nesfârșit pierderii propriei identități. Ceea ce s-a văzut la congres nu a fost doar alegerea unei conduceri. A fost certificarea unei transformări. Într-un batalion al unei garnizoane plină de stele, turnători, ratați și mai ales lingăi ce au limbile băgate în dosul unora care semnează libertatea altora. Sau pușcăria. Și aștia nu sunt nici procurori și nici judecători. Staționează prin diverse păduri. Momentul în care un

partid care vorbea cândva despre libertate, inițiativă, pluralism și competiție internă a ales să își definească succesul prin disciplină, conformare și control, devine certificatul de deces. Prin teroare. Poate că noua conducere va avea succes. Cred ei. Poate că partidul va fi mai eficient. Cred ei. Poate că va fi mai organizat. Cred ei. Doar că sunt deja morți politic și orice resuscitare este degeaba. Eficiența nu este o valoare liberală în sine. Nici disciplina. Nici controlul. Acestea sunt instrumente. Valorile sunt altceva. Iar întrebarea care plutește astăzi deasupra PNL este una pe care niciun discurs triumfalist nu o poate evita: Ce a mai rămas din spiritul liberal care a făcut cândva din acest partid una dintre cele mai importante construcții politice ale României? Pentru că adevărata problemă nu este cine a câștigat congresul. Asta era limpede înainte de primul vot. Adevărata problemă este ce a pierdut partidul în timpul lui. A pierdut doar câțiva lideri incozi? A pierdut doar câteva voci critice? Sau a pierdut ceva mult mai important: capacitatea de a accepta diferența de opinie fără a transforma adversarul intern într-un inamic?

Partidele istorice nu dispar peste noapte. Ele nu mor când se sting luminile în sala congresului. Ele nu mor când pierd alegeri. Ele încep

să moară atunci când încetează să mai creadă în valorile care le-au adus la viață. Iar congresul de ieri a lăsat în urmă sentimentul că nu am asistat la o competiție. Doar la o consacrare. Mesia Bolojan aplaudat de niște limbrici cu asigurare de libertate la garnizoana din Bx. Nu la o alegere. La o confirmare. Nu la o dezbateră. La închiderea ei. Definitivă și irevocabilă. Poate că peste ani, istoricii nu vor privi acest congres ca pe ziua în care un lider a fost reales. Poate îl vor privi ca pe ziua în care un partid istoric a încetat să mai semene cu el însuși. Ziua în care sigla a rămas aceeași, dar sufletul partidului a început să plece. Iar atunci când un partid își pierde sufletul, dispariția lui nu mai este o problemă de timp. Devine doar o problemă de calendar. Veșnică pomenire! Fără popă și fără colive! La sinuciderile chiar și cele politice, nu au ce căuta. Doar în direct și cu multe aplauze. Ovaționând spre groapa de gunoi a istoriei. În sfârșit! A apărut un nou principiu al democrației: pluralism la singular. Urmează să se transforme în PCR, sub „reformatorul pentru Germania” Mesia pârât Bou la Jan!